neile eddespiddi sowis nouda, ja ütlesid ennast moisa kässust koggone lahti.

Keik moistlikkud ja õigemeelsed tallopoiad öhkasid nisugguste üllemeelste pärrast. Sest nemmad tundsid ette, mis sest keikide peäle weres; se on: et nüüd ükski Moisawannem ennam ei ussaldand middagi tallopoegade heaks katsuda, egga nisugguse asja pärrast omma Würsti ette minna. Ja need head Moisawannemad, kelle essimesse nou lähbi needsinnatsed tallopoia Seädussed tousma hakkand, ollid sures tuskas; sest Keik, ja Würst isse aiasid sedda nende heldusse süüks.

Ommeti olli, Silonima rahwa önneks ja auüks, sedda wastast luggu seäl ei kuigi kauaks. Sest needsammad kaks, kolm walda agga teotasid Silonima rahwa nimme. Keik teised kohhad jäid rahho sisse, et kül neid kelle-kandjaid olli, kes, kui pörgust läkkitatud, keik rahwa meelt püüdsid eksitada, ning sin ja seäl monni ka nende jutto himmustas, agga ommeti Õigede selgis ei julgend sedda ilmutada — kiati, kui nad kuulsid, mis kohhe sannakuulmatta waidadega tehti. Sest neid sinniti wäe lähbi, jälle sanna kuulma, ja nou-andjad ja keigetiggedamad wastopanniad aeti tühja male raudjallaks.

Siiski, et agga kaks, kolm walda sedda seggadust teinud, loid ommeti Würst ja Moisawannemad mötlema, et nisuggune tännamatta meel ta hakkaks likuma. Ja se motte piddas keik järgmist head mitto aastat kinni, nenda kui igga moistlik tallopoeg sedda kohhe ette olli kartnud.

Agga lotusseks jäi Waggadele siiski, et Jummal monne Kurja pärrast mitte Keiki ärra ei unnustaks, ning et Temma armo waim needsammad Moisnikkud, kes wallatumatte pärrast nüüd omma head nou warjule pannid, jälle juhhataks, Sedda mis seisma jääand, eddasi sata.

Sedda lotes ei wässind Waggad ärra, sedda öppetust, mis nemmad Kirrikus kuulsid ja koddo luggesid, omma ello kömbega